

§ 149.

Naar Nogen i fjendtligt Land stjæler eller raner Gods, der tilhører den fjendtlige Stat eller dennes Indvaanere, skal Krigsretten være bemyndiget til at nedlægge de i de borgerlige Love for slige Forbrydelser indeholdte Straffe, og maa Straffen ingenfinde overstige Strafarbejde i 4 Aar. Skal Nogen dømmes efter denne Paragraf, eller bliver Nogen, som er dømt efter samme, senere tiltalt for Tyveri eller Ran, komme Reglerne om gjentaget Tyveri ikke til Anvendelse.

§ 150.

Den, som i fjendtligt Land, uden at Handlingen retfærdiggjøres ved en virkelig Nød, paa en aabenbar Maade egenmægtig tilvender sig fra Landets Indvaanere Fødemidler til Brug for sig selv eller den Afdeling af Krigsmagten, hvortil han hører, eller for de til samme hørende Heste, eller andre Livsfornødenheder til Afhjælpning af Savn paa saadanne, skal, naar derved ingen personlig Vold er udøvet, anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.

Udøves derved Vold imod nogen Person, kan Straffen stærkes indenfor Grændserne af Straffen for Plyndring.

§ 151.

Den, som ulovlig paalægger og inddriver Krigsbesætninger, eller inddriver Mere deraf, end han er beføiet til, skal, naar det ikke sker i egennyttig Hensigt, anses med Fængsel, eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse. Udøves derved personlig Vold eller trues dermed, kan Straffen stærkes indenfor Grændserne af Straffen for Plyndring. Sker Forbrydelsen i egennyttig Hensigt, betragtes Gjerningen som Plyndring.

§ 152.

Den, som egenmægtig og uden at Handlingen retfærdiggjøres ved en virkelig Nødvendighed, affordrer et Lands Indvaanere fri Befordring eller tager fremmede Befordringsmidler i Brug, skal straffes med Fængsel.

§ 153.

Den, som misbruger den militære Magt til forsættelig at ødelægge eller bestadige fremmed Eiendom, skal, om det end sker i fjendtligt Land, belægges med den Straf, som de borgerlige Love fastsætte for slige Gjerninger, for saa vidt ikke for særlige Tilfælde en egen Straf er bestemt i de militære Love. Dog dersom den, der ubeføiet foretager en saadan Handling, har havt rimelig Anledning til at anse sig berettiget til samme, skal Straffen kunne nedlægges eller endog aldeles bortfalde.

§ 154.

Udøves Voldsomheder mod Nogen, der er sat under særlig Beskyttelsesvagt (Søvegarde), eller paa anden Maade under lignende militær Beskyttelse, eller røves, stjæles, ødelægges eller bestadiges Gods under lige Varetægt, og denne Beskyttelse har været Gjerningsmanden vitterlig, skal det betragtes som en særdeles stærkende Omstændighed, og Straffen maa i intet Tilfælde være under Fængsel i anden Grad.

§ 155.

Hvad Nogen ved Misbrug af den militære Magt eller Myndighed tilvender sig eller Bøddien deraf, skal, for saa vidt ingen dertil Berettiget udfindes, tilfalde Statskassen.